

Man har i den Henseende foreslaaet, at den saakaldte almindelige Forældelsesfrist, 20 Aar, skulle for Regningskravs Vedkommende indskrænkes til 5 Aar, medens det tidligere Forslag havde 3 Aar for Fordringer, der kunne sættes i Klasse dermed. Det skal jeg dog ikke opholde mig særlig ved. Det er en Smagssag, om man skal sige 3 eller 5 Aar. Jeg tror, det er det mest hensigtsmæssige at indskrænke sig til 3 Aar; men det er i alt Fald noget, som man kunde tale om. Meget værre er det derimod, at man i § 2 har villet give en Definition af, hvad der skal forstås ved Regningskrav. Den er ret mærkelig, det er nemlig ikke nogen positiv Definition, man siger ikke: Regningskrav er det og det . . . , men derimod: Regningskrav er enhver Fordring, der *ikke* støttes osv. Man giver en ren negativ Definition, idet man under Regningskrav henfører „enhver Fordring, som ikke støttes paa en af Skyldneren givne skriftlig Forpligtelse eller paa en ham overgaaet Dom eller paa Forlig, indgaaet af ham for en Ret eller Forligskommission eller anden til Modtagelse af Forlig med samme Retsvirkning bemyndiget Kommission, eller paa en med Hensyn til Skyldneren afsagt, behørig skriftligt Voldgiftskendelse.“ Alle de Fordringer, der ikke have et saadant Grundlag, skulle henregnes til Regningskrav, men det er vistnok meget upraktisk og uhensigtsmæssigt. Den, der bestiller Varer mundtlig, kommer altsaa med Hensyn til Forældelsesfristen ind under Bestemmelsen, da der ikke foreligger nogen skriftlig Forpligtelse. Men den, der bestiller Varer skriftlig, og i dette Brev skriver, at disse Varer vil han betale inden en vis Tid, falder ikke ind under den korte Forældelsesfrist. Det er ikke noget Regningskrav, men en Fordring, der støttes paa en skriftlig Forpligtelse. En Kautionist, der skriftlig forpligter sig for Varer leveret en anden, vil hæfte herfor i 20 Aar, medens Fordringen for Skyldneren selv forældes i 5 Aar. Af den Slags Inkonsekvenser fremkommer der mange. Hvis en Købmand godkender den Kontokurant, der plejer at sendes ved Aarets Slutning, bliver det saa en saadan skriftlig Forpligtelse som den, der omhandles i § 2? Det vil jo ikke sige andet end, at den paagældende intet har at indvende mod Kontokurantens Rigtighed; men naar det nu sker i et Brev, i hvilket man erkender, at man ikke har noget at indvende derimod, opstaar der et stort Tvivlsspørgsmaal. Dertil kommer, at ikke faa

Fordringer, der burde falde ind under en kortere Forældelsesfrist, ikke gøre det efter den givne Definition. Jeg skal saaledes nævne Lejefordringer. Det er dog noget af det mest praktiske: Hyornaar maa en Lejefordring egentlig siges at være forældet? Den er jo bygget paa et skriftligt Grundlag, nemlig paa en Lejekontrakt, og vil altsaa ikke falde ind under Regningskrav efter den givne Definition, altsaa have en Forældelsestid af 20 Aar. Men vil det være rigtigt og naturligt? Ærede Medlemmer ville erindre fra den Tid, da vi havde Forslaget for her, at der i den daværende § 3 indeholdtes en hel Række af Fordringer, for hvilke man ønskede en kortere Forældelsesfrist. Dertil hørte Lejefordringer, forskellige Restancer af stadig tilbagevendende Afgifter, der vel støttes paa skriftlig Forpligtelse, men dog ere naturlig kvalificerede til at forældes i kortere Tid, og saa fremdeles. Men alt dette er udelukket i den her foreliggende Form. — Man har kun med Hensyn til de saakaldte Regningskrav villet jndføre den ny Regel, at Forældelsesfristen for dem skal regnes fra Fordringens Forfaldstid, men ved de andre Fordringer skal det regnes fra Fordringens Stiftelse. Der vil altsaa komme en temmelig unaturlig Inkonsekvens frem her.

Endelig har man slet ikke rørt ved det Punkt, der er det allervigtigste med Hensyn til de korte Forældelser, nemlig Spørgsmaalet om Afbrydelser, man har nemlig ikke foreslaaet den mindste Forandring i de gældende Regler om, hvorledes Forældelse afbrydes. Det vil herefter som før være tilstrækkeligt for at afbryde Forældelsen af Regningskrav, at man indkalder Folk for Forligskommissionen og saa lader Sagen hvile. Men det er jo netop Meningen med den kortere Forældelse, der nu til Dags er indført i alle fremskredne Lovgivninger, at der skal komme en Ende paa disse Sager; man ønsker, at Folk skulle komme ud af det gamle Mellemværende, man skal ikke være nødt til i det uendelige at bevare Kvitteringer og hvad dertil hører; men det opnaas ikke paa denne Maade, hvis man ikke vil give den Regel, der fandtes i Landstingets Affattelse, at man skal føre Sagen til Ende. Ellers betyder det ikke noget og vil ikke være noget nævneværdigt Fremskridt.

Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig hertil. Jeg kan ikke slutte mig til Forslaget i den foreliggende Form; og jeg antager heller ikke, at det høje Ting vil gøre det,